

Ayakkabım Yatak Arkadaşım

– AKKAN · 09 Eylül 2012

Ak saçlarıma rağmen,hala aldığım her ayakkabıyla yatak arkadaşlığı yaparım.Tıpkı anne rahmindeki güvenli cenin pozisyonumdaymışcasına tor top olurum önce,.Burnum neredeyse ayakkabımın kokusunu çocukluğumdan çekip alır. SONRA DOKUNURUM UÇLARINAYAVAŞCA, ÇİZMEKTEN KORKARAK OKŞARIM YANAKLARINI AYAKKABIMIN POZİSYON DEĞİŞTİRİRKEN. Hala yatak arkadaşımın ayağımda olduğundan emin olunca bir türkü tuttururum SES VERMEDEN sözlere"ayağında kundura..."ve uyurum, bir yirmi iki nisan sabahında eminenin annesinin emineye aldığı ve benim annemin parası çıkışmadığı için bana alamadığı ayakkabıdan alınmış intikamın dinginliğiyle. Kocam da bana en çok ayakkabı alırdı, beni çok sevdiği zamanlarda. Nedenini bilmesede bu tutkumun.Amacı beni mutlu etmekte.Ayrıldığıımızda eşe dosta en çok ayakkabı masrafımdan dolayı şikayet beni etti haklı olarak.En son feramuz abiye, hem de "yirmialtı çift ayakkabısı var" diye. Sonra saydım "sahiden o kadar var mı"diye.İkisi vestiyerin arka köşesinde kaldığı için görmemiş belli ki. Nedense her aldığım ayakkabıdan sonra, önce esrik bir sevinç kaplar içimi, sonra buruk,acı,kekremsi bir hüznün.Bulut bulut olur duygularım, gözlerime çömelir."Ha aktım,ha akacağım" der tehtit eder beni.Ama yağma yok dökülebilecek bütün gözyaşlarım döküldü bitti kırkyedi yıl öncesinden. Emine'nin hiç bir zaman ayakkabıları eskimezdi benimkiler kadar. O günde eskimemişti zaten. Yirmi üç nisanda pırıl pırıl rugan ayakkabılar giymek istemişti canı. Ama benimkilerin yanlarına rahmetli ninem bile dikiş tutturamıyordu artık. On kıtalık İstiklal Marşını ezberlemiştim üstelik.Yani on numaradan haketmiştim yeni ayakkabıyı. Canım annem benim.Hatun teyzeyle birlikte sevinçten dört nala koşan emineyle bana ayak uydurmak için nasılda terliklerini sürüyerek arkamızdan yetişmeye çalışmıştı.Ayakkabıları hatun teyzelerin tanıdığı lale kunduradan alacaktık.Hemen gördüm "beni al,beni al"diyen,ucu siyah rugan,arkası ve yanları gri deriden yapılmış bağcıklı ayakkabıyı. Asla yırtık çorap giydirmezdi annem bize, hemen yamardı ucu açılan çoraplarımızı.O rahatlıkla eski ayakkabılarımı çıkarttım ve giydim hemen. Cuk oturdu ayağıma ayakkabılar.Sevinçle anneme uzattım ayaklarımı."hadi al,al" diye zıplamaya başladım.EMİNE DE AYNI AYAKKABIYI BEĞENMİŞTİ.NEYSEKİ ONUN AYAKLARI BENDEN BÜYÜKTÜ VE BİR NUMARA BÜYÜĞÜNÜ ALDI annesi ona. Ben ayağımdaki ayakkabılardan gözlerimi alamıyordum.Hele yarınki bayramı ve okuyacağım İstiklal Marşını düşündükçe bütün gözlerin ayakkabılarıma dikildiğini var sayıyordum, kelebekler gibi pır pır ediyordu yüreğim.Baktım annem kasadan ayrılıp bir türlü ayakkabılarımla ilgilenmiyor,yanına koşup çekiştirmeye başladım.Annemin gözlerinin buğulandığını,sesinin çatallaştığını farkettim önce.Sonra taş kesildim."VEREMEM"diyordu adam."Versiye veremem,daha fazla indirim yapamam,zaten yirmibeş liradan yirmi üç liraya indirdim" "Anne,bunlar ayağıma olmuyor benim,ucu sıkı parmaklarımı" dedim.Başım dik,sesim kararlı ve boğuktu.Galiba gözgoze geldiğimizde ömür boyu sürecek gizli bir anlaşma yapmıştım annemle.Zira

ilerleyen zamanlarda da annem özellerini bile sadece benimle paylaşırdı.Oysa biz yedi kardeşтик ve ben tam da ortalardaydım.

O zamanlar tezgahlar falan yoktu,mal sahibi aynı zamanda satış elemanıydı da.Gözlerimdeki öfkeyi, ve hayal kırıklığını bastırmaya çalışın nemi mi gördü bilmiyorum."kalanını yarın getirirsiniz" dedi.

Eski ayakkabılarım ayağımdaydı artık ve ben acınmayı hazmedememiş olmalıyım ki çoktan mağazadan dışarı çıkmış ve hızlı hızlı eve doğru koşmaya başlamıştım.Bir iki kez annemin arkamdan"nermin,nermin" diye seslendiğini duyar gibi oldum ama onun arkamda olduğunu bilmenin rahatlığıyla hiç arkama bakmadan eve geldim.

Kendime o kadar yoğunlaşmıştım ki annemin nasıl tepki verdiğini şimdi bile hatırlamıyorum.Evimizin arkasındaki fırının içine girmiş ,yorulana ve uyuyana kadar ağlamıştım.Sonrasında hayat devam etti gitti. İlk maaşım ile anneme ve bana birer ayakkabı aldım,emineye inat.Gece de onunla yattım rahat rahat.Sonra,sonra,sonra hep ayakkabı aldım iki kuruşumun biriyle.İlk geceyi yatağımda geçirir her ayakkabım,sonra vestiyerdeki yerini alır. "EMİNENİN AYAKKABILARINA İNAT"ayakkabı hastalığı dilere destan artık.Üstelik boşanma nedenlerimin için de bile yerini aldı.Hele bir ayakkabı hikayem daha var ki asla iyileşme imkanı kalmadı bu hastalığımin. Üstelik asla iyileşmek te istemem.EN BÜYÜK ZEVKLERİMDEN BİRİDİR ayakkabı reyonlarında gezinmek, birini çıkarıp birini giymek ve Emine'ye inat istediğim ayakkabıyı boğazımdan kısarık ta olsa alabileceğimi bilmek.